

Egyháza iránti féltő szeretetéből fakadó szavai világítanak a sötét éjszakában. Utat mutat most is az utána következő nemzedéknek. Egyetlen mondatát idézem: „Félre kell tenni a féltékenységet, az irigykedést, az egymás elleni áskálódást. Be kell látni, hogy most a jövő egyházáról van szó.”

Tudom, hogy Kozma Zsolt szenved ezen a könyvbemutatón, bár ahhoz képest elég alázatosan viseli, mert nem szereti, amint könyvében mondja is, hogy csindaratta középpontjába kerül, főként ha dicsérgetik őt. Kedves Professzor Úr, én igazán igyekeztem: nem dicsérek, nem magasztalok, de van valami, amit a Professzor Úr sem tilthat meg nekem. Szeretném megköszönni Istennek, hogy elhívott lelkipásztorát, Kozma Zsoltot, erdélyi teológiánk szerelmesévé és mesterévé tette, és nekünk ajándékozta. A tanítványok nevében szeretném megköszönni Istennek, hogy Kozma Zsolt tanított és könyvein keresztül továbbra is tanít minket.

Végül: az a gondolat motoszkál fejemben, miként sikerülhetett Tunyogi Lehelnek szóra bírnia Kozma Zsoltot? Bizonyára Lehel tud valamit. Talán őt kellene megkérnünk arra, hogy ne csak szóra, de további írásra is bírja rá a Professzor Urat. Hátha neki ez is sikerül.

Professzor Úr, köszönjük ezt a könyvet, és azokat a műveket, amelyekkel erdélyi Anyaszent-egyházunkat gazdagította! Istené legyen mindezért a dicsőség!

(Pap Géza)

Kozma Zsolt a tőle megszokott szerénységgel válaszolt a könyv kapcsán megfogalmazott méltatásokra. Az Intézet dékánja pedig ilyen szavakkal zárta a könyvbemutatót és a konferenciát:

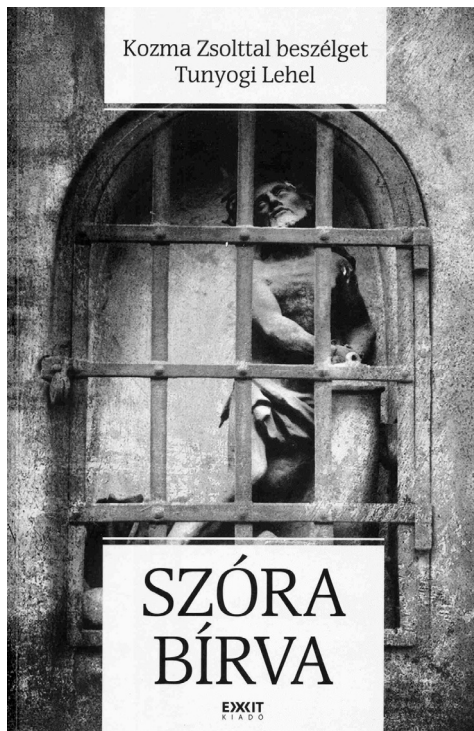
Szeretett testvéreim!

Szóra bírt profeszorunk tanítványai nevében is elmondhatom, hogy bálásan vagyunk neki: szava-ért az igéről és szava-ért önmagáról. Kozma Zsolt titkokat osztott meg velünk úgy, hogy ő maga titokzatos maradt. Adjon Isten neki jó egészséget, további termékeny munkálkodást.

Konferenciánk végén köszönet illeti mindazokat, akiknek hozzájárulásával kialakult és le-folyhatott ez a Kálvin-éretekezlet: az előadókat és az igebirdetőket, a moderátorokat és művészeket, a könyvet bemutató, illetve Kozma Zsolt tanárunkat méltató testvéreinket, a főszervezőt és segítőit. Nem utolsósorban köszönetet kell mondanunk a résztvevőknek, akik a konferencia nyilvánosságát biztosították; és köszönettel tartozunk a személyzetnek is, akik a háttérben gondoskodtak afelől, hogy ételünk, italunk és kényelmünk legyen [...].

Mielőtt elénekelnénk a 8. zsoltárt (annak 1. és utolsó, 7. versét), amire úgy tekinthetünk, mint ami Kálvin közismert gondolatának egyik igei alapja, hogy ti. a világ Isten dicsőségének színtere, könyörögünk Kálvin imádságával.

Mindenható Isten! Szemünkkel nem láthatjuk teljességgel dicsőséged gazdagságát, és magunktól sem tudunk megismerni Téged. Add, hogy csodálatos munkáid láttán megérthessük, mily nagy hatalmad és erőd, és meg tudjuk alázni magunkat előtted. Add nekünk mindenekefelett

Igédnek világát, hogy igazán megismerjük általa: miként sugározod ránk dicsőségedet Krisztus orcáján. Hadd szenteljük magunkat teljesen neked, s kegyelmedből hadd tudjunk bátran és kitartással küzdeni minden gonosz ellen. Mikor pedig földi pályánk végén megszűnik minden harcunk, juttass el abba a mennyei nyugalomba, amelyet elkészítettél nekünk – a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Az értekezlet hivatalos lezárása és a közös ebéd után a résztvevők ráadásként még meglephetették Brian Johnston kanadai vendégtanár (PTI), fotóművész és tanítványai fényképkiallítását (*Romanian Reflection – Visszatükröződések*) az Evangélikus Püspökség Reményik Sándor galériájában, este pedig a belvárosi unitárius templomban hallgathatták meg a protestáns énekeket népdalstílusban előadó *Somos* zenekar koncertjét.

Adorjáni Zoltán